

РЕШЕНИЕ

№ 7596

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 13.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6262** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Б., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес [населено място], [жк],[жилищен адрес] вх.“Ж“,ет.7 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-1158-000232/01.06.2023г. на младши автоконтрольор И. К., ОДМВР-П., сектор „Пътна полиция“, с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността но за не повече от 18 месеца“.

Твърди се незаконосъобразност на оспореният акт поради фактическо несъответствие и отразеното в него с действително случилото се, в частност -жалбоподателя твърди,че не е бил водач на автомобила към момента на твърдяното нарушение, а същият е бил управляван от В. Т.. Успоредно с това, факта,че АНО не е извършил пълно и обективно изследване на посоченото спорно обстоятелство,жалбоподателят квалифицира като допуснато съществено процесуално нарушение.

Ответната страна - младши автоконтрольор И. К., ОДМВР-П., сектор „Пътна полиция“ не изразява становище по постъпилата жалба.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на

разглеждане по същество.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка, съдът съобрази:

С процесно обжалваната Заповед, административния орган е установил, че мл.автоконтрольор Б.,ОДМВР-П.,сектор Пътна полиция е съставил АУАН № GA 863684/01.06.2023г. срещу М. Б., затова, че на 01.06.2023г.в района на [община],посока на движение по път 6041 от [населено място] към [населено място], в [населено място] пред дом 10 е управлявал лек автомобил А. А6 с рег. [рег.номер на МПС] собственост на В. Т., който автомобил е бил теглен от лек автомобил Сузуки Витара с водач Р. К.. При проверка М. Б. е отказал проверка с техническо средство алкотест дрегер 7510 за установяване употреба на алкохол в кръвта и е изпълнил предписания за изследване с доказателствен анализатор и медицинско изследване и вземане на проби за химико-биологичен анализ за установяване концентрацията на алкохол в кръвта му. На жалбоподателят е бил издаден талон за медицинско изследване номер 102509 ФЦСМП, приложен по делото, който лицето е отказало да получи и подпише. Към делото е приобщена и докладна записка на свидетелите-очевидци,извършили проверката.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорените по делото заповеди са издадени от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" – СДВР, поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на двете принудителни административни мерки.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което се установява чрез медицинско и химическо

лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Изречение второ на посочената разпоредба предвижда, че ПАМ се налага съставомерно и когато лицето откаже да му бъде направено медицинско и химическо лабораторно изследване, съответно тест с техническо средство.

В настоящият казус органа се е позовал на втората хипотеза, като за да постанови оспорваният ПАМ е обосновал наличието на отказ от страна на М. Б. да се подложи на тест с дрегер, съответно - да посети заведение за провеждане на химическо и медицинско лабораторно изследване.

Безспорно от данните по делото се установява, че на лицето не е правен тест с техническо средство, поради отказ от негова страна, обстоятелство, което и жалбоподателят не оспорва. Успоредно с това обаче, той твърди, че не е шофирал изобщо лекият автомобил, поради което и не може да бъде субект на реализираната административна принуда.

По силата на чл.189 ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното.

За доказване на противното, по искане на жалбоподателят, съдът е допуснал събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетели. От показанията на същите обаче не се установява по абсолютен начин нито кой е управлявал тегленият автомобил, нито в кой автомобил се е возел жалбоподателят, нито кой е управлявал теглещия автомобил.

От показанията на свидетелите се установява единствено, че при теглене на закъсалият автомобил, в началото на [населено място] са се разминали с полицейски автомобил, който е пуснал сирени за спиране на теглената и теглещата кола, като след завоя лицата, пътували в тегления и теглещия автомобил са спрели, излезнали от колите и са изчакали полицаите да дойдат. Видно от показанията на свидетеля Т., същата е карала лек автомобил А. Аб. Това показание съдът не кредитира, първо защото защото е предоставено от свидетеля Т. - баба на жалбоподателя/роднина по права линия по смисъла на чл.166 ал.1 т.2 ГПК/, второ защото от самото изявление не става ясно кога е карала автомобила, когато е бил теглен, след настъпилата авария или преди това – при аварията на автомобила, трето защото именно този свидетел е аварирал и катастрофирал с автомобила си и по негова молба се е отзовал жалбоподателят със свой приятел за да изтеглят автомобила/т.е. действията на жалбоподателя са били в негова полза/ и четвърто защото свидетелите след подаден сигнал за спиране с включени светлини на патрулния автомобил са продължили след завоя на пътя и излезнали всички вкупом пред колите. Посоченото действие не намира никакво логично обяснение освен целенасочено създаване на неяснота относно реалният управляващ на посоченото МПС. Със същият аргумент съдът не кредитира и показанията на свидетеля на М., че бабата на М./свидетелят Т./ е шофирала автомобила. Освен това - от показанията на този свидетел/М./ се установява, че същият не помни на кой е съставен АУАН, но помни кой е шофирал автомобила/ продължителността и интензитета на въздействие чрез съставяне на акт е по-значим, а по-продължителен в този случай от факта на шофиране/, респ. по-нормално е именно този факт да си спомня свидетеля, а не удобният на защитната теза. Нещо повече – в своите показания свидетелят посочва, че е бил по това време, обстоятелство, което несъмнено налага извода, че възприятията му не са били еднозначни, т.е. съдът не

изключва на възможността посоченото обстоятелство да е повлияла на обективността на възприятията на свидетеля.

Видно от данните по делото,реалният управляващ е несъмнено установен, а ангажираните гласни доказателствени средства не опровергават посоченото обстоятелство.

На следващо място,нормата на чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП не разграничава управлението на МПС с оглед това дали лекият автомобил се движи на собствен ход или е теглен от друг автомобил,доколкото управлението като съвкупност от действие включва не само задвижваща тяга,но предполага цялостен контрол и привеждане в действие на кормилна уредба, спирачна уредба и прочее.

В този смисъл акта се явява в съответствие с материалния закон.

На следващо място, при постановяването му не са допуснати и съществени процесуални нарушения, доколкото фактичката обстановка относно управлението на посоченото МПС описана в Заповедта вече бе приета за осъществила се.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. 3а. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест;2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста;3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В настоящият казус при наличие на безспорен отказ на водача да бъде тествано с доказателствен анализатор, за да се установи наличието на алкохол в кръвта му, следва да се проведе медицинско и химическо лабораторно изследване.

По делото е приложен издаденият талон за изследване, като отказа на водача да го получи е оформен редовно и в този смисъл талона се счита връчен.

Ето защо следва да се приеме, че при постановяване процесната заповед не са допуснати нарушения на процесуалните правила, обосноваващи извода за нейната законосъобразност.

В заключение,процесната Заповед е постановена и в съответствие с целта на закона и се явява единствено възможно следствие от установените факти. В този смисъл същата е постановена в рамките на обвързана компетентност от страна на органа и не разкрива превратно упражняване на власт.

Поради това жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изложеното и на основание предл.последно от АПК,Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес [населено място], [жк],[жилищен адрес] вх.“Ж“,ет.7 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-1158-000232/01.06.2023г. на младши автоконтрольор И. К., ОДМВР-П., сектор „Пътна полиция“

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: